

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ΄

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 16 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 514

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΙΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΩΤΑΤΟΣ. Οι γραμματοπακάληδες.
Π. ΓΙΑΝΝΗΛΙΑΣ. Ἑλλάδα καὶ Ἰταλία.
ΚΑΠΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΗΣ. Πῶς κατὰ Λήμψα.
Κ. ΜΕΓΑΡΗΣ. Μαχαραγιάς.
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Τί χρειάζεται.
Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ. Ἀγγροὶ νόστοι.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Οἱ ἀπόγονοι (συνέχεια).
ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἀπαντησοῦλα.
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΛΑ

Ποῦ νὰ τὸ ὑποψιαστώ, πῶς πειράζοντας τὸ Φερ-
ντινάντο τῆς Βουλγαρίας, θὰ πείραζα τὸν Πετρο-
κόκκινόν μας τῆς Ἑλλάδας;

Εἶχα πεῖ, σ' ἓνα μου ἄρθρον τοῦ **Νουμά**, εἶχα
πεῖ κι ἄλλοτες ἄλλοῦ, πῶς μὲ τὴ φρονιμάδα δὲν κα-
τορθώνει κανεὶς τίποτα τῆς ἀξίας, πῶς κάθε ἀληθι-
νὸ κατόρθωμα θέλει καὶ τὴν τρέλα του.

Ὁ κ. Δ. Πετροκόκκινος, μὲ λίγα λόγια, ἔχει
τὴν καλοσύνη, ἀπὸ τὴ Λόντρα — γιὰτὶ φαίνεται, ἔ-
πως μιά φορὰ κ' ἕναν καιρὸ στὸ Φαλκεστόνι, πῶς
ἢ Ἀγγλία τὸν ἐμπνέει — ἔχει λοιπὸν τὴν καλο-
σύνη νὰ μοῦ ἀποδείξῃ, πῶς ἐκεῖνα ποῦ ἔγραψα στὸ
Νουμά γιὰ τὴ φρονιμάδα καὶ τὴν τρέλα δὲ βασί-
ζονται στὴν πραγματικότητα.

Μιλᾶ γιὰ τὴ Βουλγαρία, γιὰ τὸ Φερντινάντο,
γιὰ τὸ Δάνεφ, γιὰ τὸ Γκέσωφ — τοὺς ξέρει ὅλους,
καλέ! — γιὰ τὴν ὀχλοκρατία, γιὰ τὸ Σύνταγμα,
γιὰ τὴν καθολικὴ ψηφοφορία, γιὰ τὸ Βενιζέλο, γιὰ
τοὺς τρελοὺς ποῦ φρόνιμο νὰ στέλνονται στὸ Δρο-
μοκαίτειο καὶ γιὰ τοὺς φρόνιμους ποῦ τρελὸ διόλου
δὲν εἶναι νὰ κυβερνοῦνε τὸν τόπο.

Εἶναι οἱ λίγες γραμμὲς τοῦ φίλου μας σωστὸ
μάθημα ἱστορίας καὶ φιλοσοφίας. Ὡστόσο, τί νὰ σᾶς
πῶ; δὲ μ' ἔπεισε. Γιὰ νὰ βασιστῶ καὶ γὼ μιά φορὰ
στὴν πραγματικότητα, θαρρῶ μάλιστα πῶς θὰ ξα-

κολουθήσουμε τὸ δρόμο μας ὁ καθένας ἑπὶ καὶ ξε-
κινήσαμε, δηλαδὴ ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ μὲ τὴν τρέλα
τῆ δική μου — ὁ Πετροκόκκινος μὲ τὴ δική του
τὴ φρονιμάδα.

Ὁχτώ τοῦ Σποριά, σάββατο, 1913

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Δυὸ φορές, θαρρῶ, μεταχειρίστηκα τὸν τίτλο «τί
χρειάζεται», πρὶν κἀνῆ τὴν καλοκαιριάτικη διακοπὴ
τοῦ ὁ «Νουμάς», πρὶν δηλ. τὸν πόλεμο μὲ τοὺς
Βουλγάρους, ἔταν ἡ γενικὴ φροντίδα εἴτανε, πῶς
θὰ κολοβωθοῦν ἔσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο τὰ σύνορά
μας ἀπὸ τὴ Βουλγάρικη πλημμύρα. Καὶ τώρα ὕ-
στερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο μὲ τὸ εὐτυχισμένον ἀποτελέ-
σμα, μὰ καὶ τὰ θλιβερά του παρακολουθήματα, καὶ
ὕστερ' ἀπὸ τὴν μὲ τόση δυστοκία ἀκριβοαποχτημέ-
νη εἰρήνη μὲ τοὺς Τούρκους φυσικὰ ἢ σκέψη πάλι
διευθύνεται στὴν ἴδια ἔρευνα, στὸ τί χρειάζεται, ὄχι
πιά ὡς ἐξωτερικὸ βοήθημα — ποῦ ζητούσαμε τότες
— καὶ στήριγμα γιὰ τὰ πέρ' ἀπ' τὸ Κράτος ἔθني-
κά μας δίκια καὶ συμφέροντα, ἀλλὰ ὡς βάση καὶ
θεμέλιο γιὰ τὸ νέο ἔθνικόν μας χτίριο, τὸ νέο Κρά-
τος, στὸ πῶς τὰ ἔσα ἀποχτήσαμε θάποτελέσουν ἀνα-
πόσπαστα κι ὀργανικὰ κομμάτια τοῦ Ἑλληνικοῦ
Κράτους.

Ἄν μᾶς κινῶσε κ' ἐμᾶς τὸ ἴδιο πνεῦμα ποῦ κι-
νεῖ κείνους ποῦ ἀντιπολιτεύονται τὸ Βενιζέλο, βέ-
βαια ποῦ θὰ καθόμασταν ἀνοίγοντας νέα συζήτηση
τώρα στὸ «Νουμά» νὰ κρίνουμε τὰ περασμένα καὶ
νὰ ψεγαδιάζουμε. Ἄλλὰ δὲν τὸ νομίζουμε συμφέρο
ἔθνικόν αὐτό. Κι ἂν ἀργότερα τύχῃ περίσταση νὰ τὸ
κάνουμε, νὰ κρίνουμε τὰ περασμένα καὶ νὰ κατα-
κρίνουμε, οἱ τέτιες κουβέντες μας θάβαν ὡς παρὲν-
θεση σ' ἄλλες μὲ οὐσιαστικώτερο σκοπὸ. Τὸ ὑποθέ-
τουμε κ' ἐμεῖς καὶ σκεδὸν τὸ πιστεύουμε πῶς ἔγι-
ναν λάθη στὴν διεξαγωγὴ τοῦ ἔθνικοῦ ἀγῶνα, πῶς
τὸ τάδε ἢ τάδε πρόσωπο ἔφταιξε στὴν τάδε ἢ τάδε
περίσταση, πῶς μπορούσαμε ἴσως νάχουμε τὰ ἴδια ἢ
καλύτερα ἀποτελέσματα μὲ λιγώτερους σπαραγ-
μοὺς καὶ θυσίες. Ἐπίσης ἡ εἰρήνη μὲ τοὺς Τούρ-
κους δὲ μᾶς ἐνθουσιάζει ἔτσι ποῦ ἔγινε, καὶ πονοῦμε
ἐπίσης ἐκεῖ ποῦ πονεῖ κι ὁ Γν. Μκ. τῆς «Ἀκρόπο-
λης» — Εἶναι ὁ Στ. Δραγούμης; Κι ἀραγες αὐτὸς